

У вищих навчальних закладах створюються соціальні служби для молоді, які підпорядковуються міським центрам соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді. Центр координує роботу і здійснює організаційно-методичне керівництво діяльністю студентської соціальної служби і сприяє її розвитку та ефективній діяльності.

Список використаних джерел:

1. Капська А.Й., Безпалько О.В., Войнова Р.Х. Актуальні проблеми соціально-педагогічної роботи (модульний курс дистанційного навчання) / За заг. ред. А.Й. Капської – К., 2002. – 160с.
2. Тюття Л.Т., Іванова І.Б. Соціальна робота: теорія і практика: Навчальний посібник / Л.Т.Тюття, І.Б.Іванова. – К.: Знання, 2008. – 574с.

Дотримання прав людини як наслідок адекватного функціонування правової свідомості громадян

Оверченко А.І., кандидат психологічних наук, старший викладач кафедри психології та педагогіки ННПП НАВС

Правосвідомість являє собою сферу свідомості, що відбиває правову дійсність у формі юридичних знань і оцінного ставлення до права та практики його реалізації, соціально-правових установок і ціннісних орієнтацій, що регулюють поведінку людей у юридично значимих ситуаціях. Вона містить у собі сукупність поглядів, почуттів, емоцій, ідей, теорій та компетенцій, а також уявлень і настанов, які характеризують ставлення особи, суспільної групи і суспільства в цілому до чинного чи бажаного права, а також до всього, що охоплюється правовим регулюванням [3]. Таким чином, дотримання прав людини уможливується наявністю у громадян функціонуючої правової свідомості.

Правосвідомість – це цілеспрямоване відображення правової дійсності, засноване на морально-етичних поглядах людини, виражене в сукупності її знань про правову дійсність, ставленні до неї та в переконаннях людини діяти згідно правових норм. Основне соціальне призначення правосвідомості – управляти діяльністю людей у різних видах суспільних відносин у відповідності з державною волею народу, яка виражена в законі й забезпечує співвідношення інтересів особистості й суспільства [5, с. 339].

Своє призначення правосвідомість виконує через відповідні функції. Згідно теоретичній концепції, яку поділяють більшість вчених, до них належать когнітивна, оціночна і регулятивна функції [4; 5]. розглянемо їх більш детально.

1. Когнітивна (пізнавальна, інформаційна) функція полягає в забезпеченні суб'єкта правовими знаннями. Лише на рівні свідомості вона виступає як пізнання у повному сенсі цього слова, тобто як активне цілеспрямоване набуття знань. Тут маються на увазі знання як ідеальні результати відображення, створені в процесі суспільно-історичної практики і «відлиті у форму» правових ідей, принципів, норм. За В.І. Толстих, у якості об'єкта пізнавальної діяльності право постає у сукупності накопичених суспільством знань про нього, які, так чи інакше, доводиться засвоювати людям [1, с. 64]. Це необхідне засвоєння забезпечується когнітивною функцією.

2. Оціночна (ціннісна, емоційна) функція полягає в забезпеченні оціночного вибіркового ставлення людини до правової дійсності, співвіднесення правових норм з власними поглядами людини на правове, обов'язкове, необхідне.

Особистість, в залежності від того, наскільки вимоги, які містяться в нормах права, відповідають її інтересам і потребам, завдяки оцінчій функції позитивно чи негативно оцінює право та правову дійсність загалом [1, с. 65].

3. Регулятивна (поведінкова) функція полягає в забезпеченні співвідношення поведінки людини з чинною в суспільстві системою правових норм, результатом якого є поведінкова реакція у виді правомірної чи протиправної поведінки. Необхідність довольної регуляції поведінки обумовлена соціальним буттям людини. Включаючись у суспільні відносини, особистість повинна регулювати свою поведінку, інакше її життя у суспільстві буде неможливим [2].

Пізнавальна, оціночна та регулятивна функції правосвідомості взаємопов'язані одна з одною. Пройшовши через свідомість людини, знання про правову дійсність викликають певне ставлення до неї. При цьому, відбувається процес непрямого відтворення в діях особи одержаних знань, їх переосмислення, співвіднесення з поглядами на правове, обов'язкове тощо. Доповнює цей зв'язок регулятивна функція правосвідомості, яка відображається у трансформації правових знань і оціночних відношень до правової дійсності спочатку в програму діяльності, а потім – у конкретні дії і вчинки, які мають правовий характер [1; 4].

Відповідно до означених функцій, виділяється структура правосвідомості, що має такі компоненти: змістовий (знання про правову дійсність), оціночний (ставлення до неї) та регулятивний (регуляція власної поведінки відповідно до правових норм). В результаті сформованості всіх трьох компонентів виникає ситуація, коли людина знає вимоги права й згодна з ними, норми права усвідомлюються нею як доцільні, вигідні, бажані, вона добровільно й свідомо виконує правові розпорядження і не порушує закон.

Список використаних джерел:

1. Елизарова М. А. Правосознание молодежи : проблема формирования / М. А. Елизарова, А. Ю. Соловьев // Вестник Владимирского юридического института. – 2009. – № 4. – С. 63-66.
2. Зырянов М. Ю. Правосознание и правовое воспитание / М. Ю. Зырянов // Вестник Бурятского государственного университета. – 2009. – № 6а. – С. 41-47.
3. Столяренко А. М. Прикладная юридическая психология / А. М. Столяренко. – М. : Юнити, 2001. – 639 с.
4. Тишина И. В. Понятие «правосознание» в исторической ретроспективе и современной науке / И. В. Тишина // Известия Российского государственного педагогического университета им. А. И. Герцена. – 2008. – № 70. – С. 335-341.
5. Хаконова И. Б. Роль правосознания в правовой жизни общества / И. Б. Хаконова // Вестник Адыгейского государственного университета. – 2007. – № 1. – С. 338-341.

Особливості ранньої допомоги дітям із синдромом Дауна

Власенко С. Б., кандидат психологічних наук, викладач кафедри психології та педагогіки ННІПП НАВС

Синдром Дауна – найбільш поширена генетична аномалія, причиною якої є поява зайвої 21-ї хромосоми у каріотипі людини. Даний синдром вперше був описаний Д. Дауном як розумова відсталість у пацієнтів з високою чутливістю до інфекцій та низькою тривалістю життя. Синдром Дауна зустрічається у одного із 700-1000 новонароджених. Імовірність народження такої дитини важко передбачити та попередити так як вона не залежить від зовнішніх та внутрішніх чинників [1].